

2004-05-19 08:48 CEST

Stoppa rivningarna av palestinska hus på Gaza

-Det känns som jag inte har någonting kvar, säger Reeham Taleb, 10 år, som förlorade sitt hus som åttaåring. Alla mina bilder från när jag var liten är också borta. De kommer aldrig tillbaka. Jag saknar så många saker. Det händer ofta att jag dagdrömmer om vårt hus. Då är jag tillbaka i fönsterkarmen i sängkammaren. Jag tyckte om att sitta där, för då kunde jag titta på mamma när hon stod ute i gränden och pratade med grannkvinnorna. Reeham Taleb är ett av flera barn som intervjuas i en kommande rapport från Rädda Barnen. I rapporten beskrivs hur framför allt de palestinska barnen drabbas av husförstörelsen i Gaza och på Västbanken. Över 1 100 palestinier, varav många barn, har under de senaste fyra dagarna blivit hemlösa när israeliska styrkor rivit närmare 100 byggnader i Rafah. Det innebär att mer än 11 000 vuxna och barn nu har förlorat sina hem och ägodelar i Rafah sedan andra palestinska intifadan (upproret) bröt ut hösten 2000. Över hela världen höjs nu röster om stopp för husförstörelserna. Rädda Barnen vill särskilt lyfta fram den svåra situationen för barnen. Vi har i flera rapporter lyft fram de kränkningar palestinska barn och deras familjer på Västbanken och i Gaza utsätts för. - Familjen är drabbad, berättar Faiza Abu Libde, fyrbarnsmamma i Rafah. Vi påverkades allihop när vi förlorade vårt hem. När huset demolerades vändes våra liv upp och ner. Tidigare var vi en normal familj, alla mådde bra. Men nu känner jag inte igen någon av oss längre. Ingen är sig lik. Rädda Barnen kräver i ett uttalande ställt till statsminister Göran Persson och utrikesminister Laila Freivalds att regeringen agerar så att de palestinska barnen får det skydd de har rätt till enligt Barnkonventionen. Sveriges regering måste fullfölja sitt särskilda internationella åtagande för de palestinska barnen. Brevet publiceras på vår hemsida under onsdagen den 19 maj, www.rb.se. Tillsammans med ett 60-tal internationella organisationer på Västbanken och i Gaza kräver Rädda Barnen dessutom ett omedelbart stopp för husrivningarna. Den systematiska husförstörelsen på Västbanken och i Gaza strider mot internationell rätt och Barnkonventionen. Rädda Barnen kräver att den svenska regeringen - med kraft och på alla nivåer verkar för att

Israel som ockupationsmakt skyddar civilbefolkningen och upphör med kollektiva bestraffningar och husförstörelser på Västbanken och i Gaza. Mia Gröndahl, journalist, har på Rädda Barnens uppdrag intervjuat palestinska barn. Barnen berättar om hur de drabbas av husförstörelser i Jenin, Rafah och Khan Younis. Vi bifogar tre intervjuer ur vår kommande rapport, som presenteras i september. (Se nedan) Kontaktperson: Annika Åhnberg, ordförande, Rädda Barnen, 08-698 91 74. Mia Gröndahl, journalist, mobil 0734-20 36 90 alt 0411-52 80 81. Presstjänst: Mie Melin, 08-698 90 66, 0708-98 90 66, mie.melin@rb.se, Kerstin Eklund, 08-698 92 28, 0708-98 91 18. Torsgatan 4, 107 88 Stockholm tfn: 08-698 90 00, fax: 08-698 90 14. <http://www.rb.se> ----- Ala'a Hamad, 12 år: "Vi sover alltid med kläderna på. Och familjen har samlat det allra nödvändigaste i en resväska. Den står ständigt packad och klar i hallen. Börjar soldaterna bomba och skjuta mot huset kan vi springa ut meddetsamma." Den långa gatan ligger spöklikt tyst och öde. En död råtta ligger i sörjan av våt lera och gamla sopor. Inga affärer hålls öppna längre, metalljalousierna som rullats ner framför butikerna sitter fastlåsta i trottoaren med stora hänglås. Nattens kulor har slagit in i husraden på min högra sida: Väggarna är perforerade med hål som gapar svarta mot himlen. I mer än tre år har Rafahs flyktingläger utsatts för den israeliska militärens angrepp. Mellan de skadade huskropparna på min vänstra sida kan jag skymta den massiva 13 meter höga järnmuren som Israel uppfört längs gränsen mellan Gaza och Egypten. Framför muren ligger ett brett bälte av demolerade hus, krossade till grus och sten av den israeliska militärens bulldozrar. Tungt beväpnade israeliska soldater bevakar området från höga vaktorn. Jag skyndar på mina steg. Det känns otryggt att bara ha en bräcklig husrad mellan mig och Mellanösterns starkaste militärmakt. De få invånare som bor kvar i kvarteret vet inte hur länge de har tak över huvudet. Deras hus kan demoleras vilken dag som helst. I huset längst ner på gatan bor 12-årige Ala'a Hamad. Hans familj har inte råd att flytta till en säkrare plats i Rafah. De måste bo kvar vid Bab el Saladdin, området som också kallas "Dödens Port". Mamma Chadja väntar på mig vid ingången till det enkla tvåvåningshuset. På trappan har hon lagt ut en gammal handduk att torka skosulorna rena från grändens sörja. Allt håller på att förfalla i kvarteret, men Chadja vägrar ge upp. En renare trappuppgång får man nog leta efter i flyktinglägret. Chadja sätter en ära i att både hem och ungar ska vara rena och hela. Och då begränsar hon sig inte till omsorgen på ytan. När hon märkte att Ala'a började få problem som hon och hennes make Abdel Karim inte klarade av, bad hon skolan om hjälp. Nu deltar Ala'a i debriefingsamtal och ges även individuell samtalsterapi. Många palestinska föräldrar skulle aldrig erkänna att deras barn lider av psykiska problem, än mindre söka hjälp hos en psykolog. Men Chadja är tacksam för den hjälp som finns att tillgå. -Jag vågar inte tänka på vad som skulle hända om Ala'a inte fick prata med

någon om sina problem, säger Chadja. Han skulle kunna sluta som en av dårarna ute på gatan. Jag känner de människorna, de var inte knäppa från början. Kriget har gjort dem sjuka. Nu orkar de bara leva i sin egen värld. Ala'a och resten av familjen, pappa Abdel Karim och syskonen Maha, 16 år, Bara'a, 10 år, Karam, 5 år och lilla Hala, 2,5 år, väntar i vardagsrummet på andra våningen. I borte ändan av rummet finns en kokplats bakom en midjehög mur. Rummets påvra möblemang består av en säng, två plaststolar och en nersutten soffa som är placerad under ett stort fönster med utsikt över ruinfältet, järnmuren och de höga vaktornen. Fönstret är till hälften täckt av en masonitskiva för att soldaterna i vaktornen inte ska ha full insyn i rummet. Men åtgärden stoppar inte deras gevärskulor. Familjen har nyss fått rummets väggar lagade, det blåste rakt in genom kulhålerna. Ingen räknar dock med att de nymålade vita väggarna kommer att vara särskilt länge. Nästan varje natt borrar kulorna upp nya hål i väggarna. -Förut tillbringade vi nästan all tid i det här rummet, säger Chadja. Men nu vågar vi inte vara här längre eller i rummet bredvid, som är vår sängkammare. Nuförtiden är vi mest i det fönsterlösa rummet på bottenvåningen, där har vi också en hög madrasser som vi lägger ut på golvet när det är dags att sova. Något kök finns inte på bottenvåningen. Chadja måste fortfarande laga familjens mat i den lilla kokplatsen uppe i vardagsrummet. Lugna dagar är det inget problem. Men är situationen för farlig vågar Chadja inte stanna kvar vid sina grytor. -Jag är ofta rädd när jag lagar mat, fortsätter Chadja. Ibland får jag huka mig ner bakom muren och ta betäckning mot kulorna. Det händer ofta att jag tvingas servera min familj något kallt och enkelt, ibland bara bröd och grönsaker. Ala'a sitter på sängen och leker med en rödstrimmig katt. Hans småsyskon hoppar upp och ner i soffan framför fönstret som vetter mot de israeliska vaktornen. Mamma Chadja märker att jag blir orolig och försöker lugna mig med att det är förmiddag, och att förmiddagarna - om inget särskilt hänt - brukar vara en lugn tid på dygnet. Ala'a ser sömnig ut. Han har nyss vaknat. Nattens skottlossning höll honom vaken till gryningen. -När jag vaknar är jag så trött, så trött, säger Ala'a och gäspar stort. Jag kan inte sova när soldaterna skjuter. Vårt hus brukar alltid träffas när de bombar och skjuter. När jag blir för rädd går jag och lägger mig hos pappa. Lillebror Karam som leker vid ett lågt bord på golvet vill ha vår uppmärksamhet och hojtar: "Titta, titta"! Han sitter med två gröna leksakstanks i sina händer, beredd att meja ner ett hus som han byggt av vita kassetband. Husets invånare, ett lejon och en liten kanin, står uppe på taket och väntar på attacken. -Vi har en resväska som alltid står packad om vi skulle behöva lämna huset snabbt, fortsätter Ala'a berätta. Ibland skriker de israeliska soldaterna i sina megafoner att vi ska lämna huset. En natt tvingades vi fly till min farbror. Men på vägen dit kände jag plötsligt att jag inte kunde röra på benen. Och sen dess har jag haft ont i mina ben. Det värker särskilt mycket i benen när jag varit rädd om natten.

Mamma Chadja tillägger att inget av hennes barn reagerar så starkt på de nattliga beskjutningarna mot flyktinglägret som Ala'a. Alla i familjen blir rädda och de minsta barnen gråter. Men Ala'a blir så skräckslagen att han helt förlorar kontrollen över sin kropp. -När jag hör kulsprutorna smattra blir jag yr och allting börjar snurra runt omkring mig, säger Ala'a. Jag kämpar för att hålla uppe huvudet, det blir så tungt och det känns som jag håller på att svimma. Ala'a får ofta mardrömmar när han varit med om något skrämmande. Många av drömmarna kommer tillbaka, natt efter natt. En gång såg Ala'a hur en människa lyftes upp från marken utan sitt huvud och bars till ambulansen. Nu kommer den huvudlösa kroppen ofta tillbaka i nattens mardrömmar. I en annan hemsk dröm jagas Ala'a av den israeliska arméns kamphundar. Det har hänt i verkligheten, när Ala'a skulle köpa godis till Karam. -Hunden attackerade mig när jag var på väg till affären runt hörnet, berättar Ala'a. Den springer ofta lös i området. Det är inte vilken hund som helst, jag har hört att den äter människor. Jag kan inte beskriva hur rädd jag var, varje gång jag försökte fly bort från den, hoppade den på mig och försökte bita mig. Mamma säger att jag skriker i sömnen när jag drömmer om hunden. -En natt i förra veckan satt jag och min man och tröstade Ala'a i flera timmar, säger Chadja. Vi vaknade av att han skrek: "Jag ser hundarna! Soldaterna kommer med sina hundar! De kommer att slå och bita mig!" Ala'a grät så att han skakade i hela kroppen, han var nästan otröstlig. Nere på golvet har Karam fått hjälp av systemen Bara'a att bygga upp sitt demolerade kassetthus, bara för att i nästa minut starta stridsvagnarna och förstöra det på nytt. Det är en lek som på ett tvångsmässigt vis upprepas om och om igen. Ala'a tittar på utan att få lust att delta i leken. Han fortsätter hellre att klappa den lekfulla kissen. Husdjur hör till ovanligheten i palestinska hem, men katten Rujana blir behandlad som en familjemedlem. -Det var jag som döpte henne, säger Ala'a med stolthet i rösten. Jag vet inte vad Rujana betyder, men jag tycket det låter vackert, som ett franskt namn. Hon är den bästa katten som finns. En gång såg jag genom fönstret hur soldaternas hund jagade henne genom ruinerna. Men Rujana lurade hunden! Hon är mycket smartare än den dumma hunden.

----- Muhammed Abu Libde, 13 år: "Jag vaknar och är orolig för att soldaterna ska komma och förstöra det här huset också, att det ska hända när vi ligger i våra sängar och sover." Varje eftermiddag slår rädslan sina klor i fyrabarnsmamman Faiza Abu Libde. Sonen Bilal, 8 år, och dottern Wala'a, 10 år, kommer hem från skolan som vanligt. Men snart 13-åriga Muhammed dyker sällan upp före mörkrets inbrott. Och skulle det hända att han går hem direkt efter skolan, är det bara för att kasta in skolböckerna genom dörren. Sen rymmer Muhammed snabbt iväg från mamma och läxorna till krigszonen i Rafah. Han vet att det är farligt. Livsfarligt. Men Muhammed kan inte förklara varför han söker sig dit. Han känner bara att han MÅSTE. -Jag vet att jag kan bli skadad, säger Muhammed. Och jag vet att mamma är orolig för

mig, pappa också. Jag vill inte oroa dem, det vill jag faktiskt inte. Men jag går dit ändå. Jag vill själv se vad som händer nere vid gränsen. Området som fungerar likt en magnet på Muhammed ligger längs gränsen mellan Gaza och Egypten. Gränsen hårdbevakas av israelisk militär. En 13 meter hög järnmur har uppförts av Israel längs Gazas sydliga gräns och kastar sin långa skugga över Rafahs flyktingläger. Uppe i de höga vaktornen sitter k-pistbeväpnade soldater och spejar ut över lägret. De första husraderna har den israeliska armén totalt demolerat, bortåt 400 palestinska hem har förvandlats till ett öppet fält av grus och sten sedan det palestinska upproret mot ockupationen - intifadan - startade hösten 2000. Huset som Muhammed växte upp i finns inte heller längre. Familjen Abu Libdes hem smulades sönder en natt av de israeliska bulldozrarna för två år sedan. Det var en skräckens natt. Så rädd hade Muhammed aldrig förut varit i sitt liv. Han känner igen känslan. Den liknar rädslan som griper tag i honom varje gång han vistas nere vid gränsen. -Jag känner hur hjärtat slår, det bultar hårt i bröstkorgen, säger Muhammed. Och så andas jag snabbare. Hemska saker händer vid den livsfarliga gränsen. Muhammed blir ofta vittne till hur barn och ungdomar kommer till skada. Hur de israeliska kulorna träffar ben och armar, ibland ett oskyddat huvud. Han kommer aldrig att tillåta lillebror Bilal att följa med honom dit, inte ens när Bilal blir äldre. Inte bara för att platsen är farlig. Den otäcka upplevelsen av lemlästade människor är en syn han inte vill dela med sin bror. -En gång såg jag en ambulans som kom och hämtade en kille som blivit skjuten, berättar Muhammed. Men de glömde ta med killens ben. Det låg kvar en stor bit av benet på marken. Efter ett tag kom ambulansen tillbaka och plockade upp benet. Khalil, Muhammeds pappa, har länge suttit tyst och lyssnat på vad sonen säger. Men nu kan han inte längre låta bli att blanda sig i samtalet. Khalil har svårt att dölja hur upprörd han är över att sonen riskerar sitt liv i området som i folkmun kallas för "Dödens Port". Om han hade kunnat skulle han ha stoppat Muhammed från att gå dit. Eller hämtat hem honom varje eftermiddag. Men Khalil kan inte gå utan kryckor. Han förlorade sitt vänstra ben för tre år sedan. Det slets bort av en granatskärva medan han låg och sov. Med förlusten av benet förlorade Khalil också sin fadersmakt. Han kan inte längre sätta nån kraft bakom orden. Inte ens när de darrar av ilska. -Är du inte riktigt klok i huvudet! skriker Khalil till sin son. Vad är det för fel på dig? Vill du bli dödad? -Skulle det vara bättre att sitta härinne och häcka på sin stol medan folk dör därute? hugger Muhammed föraktfullt tillbaka med en klar adress till faderns handikapp. Jag kan i alla fall hjälpa barnen som blir skadade, se till att ambulansen kommer fram till dem. -Och det gör mig inget om jag dör, fortsätter Muhammed lika sturskt. Det här är ändå inget liv. Då är det bättre att dö och bli en martyr! Mamma Faiza suckar djupt. Hon sitter med minstingen Bara'a på en av golvet's tunna madrasser. Bråken mellan far och son är jobbiga. Hon är medveten om att båda mår dåligt, att deras stress

och oro bottnar i den hjälplöshet alla upplever som är offer för det dagliga våldet i Rafah. -Hela familjen är drabbad, säger Faiza. Vi påverkades allihopa när vi förlorade vårt hem. När huset demolerades vändes våra liv också upp och ner. Tidigare var vi en normal familj, alla mådde bra. Men nu känner jag inte igen någon av oss längre. Ingen är sig lik. Ingen i familjen kan glömma den fasansfulla natten när de tvingades fly från sitt hem. Det var den 10 januari 2002. Klockan två på morgonen körde den israeliska armén in med tanks och bepansrade bulldozrar i flyktinglägret. Ingen varning hade utfärdats i förväg. Anfallet kom helt oväntat. -Vi låg och sov i våra sängar, berättar Muhammed. Allt skjutandet och det höga motorljudet från bulldozrarna väckte mig. Det sköt också på oss från de israeliska vaktornen, det var hemskt. Jag gömde mig bakom sängen tillsammans med Bilal och mina systrar. Vi visste inte vart vi skulle ta vägen. Min lillasyster skrek och grät hela tiden. Vi grät allihopa, vi var livrädda. Jag minns att jag tänkte: "Nu är det vår tur, nu har de israeliska soldaterna kommit för att förstöra vårt hem". Jag hade sett det hända på teve, hur soldaterna förstörde palestinska hus. När bulldozrarna närmade sig huset greps familjen av panik. Om de lämnade huset riskerade de att bli träffade av kulorna och granaterna som haglade över kvarteret. Och stannade de kvar skulle de förmodligen bli krossade i raset av väggar och tak. Situationen förvärrades också av Khalils handikapp, bara fyra månader tidigare hade han förlorat sitt ben och kunde nätt och jämnt hanka sig fram på de nya kryckorna, än mindre bära sina barn. Läget var desperat. Till sist lyckades några grannar ta sig fram till huset för att undsätta familjen. I samma stund som bulldozern brakade in i huset och slog upp ett stort hål i väggen, flydde familjen ut i natten. -Vi fick inte minsta chans att ta med oss någonting, säger Khalil. Det var en kylig natt, ett iskallt regn föll från himlen och piskade oss dyblöta. Vi hade flytt från bulldozern med bara pyjamasen på kroppen, vi hade inte ens haft tid att sätta något på fötterna. Alla våra grannar hade tvingats fly på samma sätt. Denna kyliga vinternatt jämnades ett 60-tal palestinska hem med marken. Angreppet mot flyktinglägret var Israels vedergällning för fyra israeliska soldater som dödats i strid med palestinska motståndsmän. En händelse som saknade allt samband med den fattiga civilbefolkningen i Rafah. När förödelsen i lägret gick att överblicka stod det klart att bortåt 700 människor hade blivit hemlösa, därav 300 barn. -Jag hittade min cykel i ruinerna, säger Bilal. Den såg ut som om den hade krockat med nånting hårt. Jag saknar den jättemycket, min cykel. Min fotboll hittade jag också, men jag kunde inte få loss den. Den låg klämd under ett par tunga betongblock. Nu har jag ingen fotboll. Jag har inga leksaker alls, ingen av oss har fått några nya leksaker. Den första tiden som hemlösa fick familjen bo i ett tält från Röda Korset. Nu hyr de en lägenhet med hjälp av ett bidrag från UNRWA (FN:s hjälporganisation för de palestinska flyktingarna), och hoppas snart få flytta

in i ett av husen som UNRWA lovat bygga. Mamma Faiza är övertygad om att alla i familjen skulle må bättre om den fick rota sig på nytt, i ett eget hem. I den tillfälliga hyresbostaden, knappt 500 meter från det lågintensiva kriget som aldrig tar någon paus nere vid gränsen, blir familjen hela tiden påmind om det som hände och ges ingen chans att komma till ro. -Vi vaknar varje natt av skottlossningen, säger Faiza. Barnen klagar ofta över mar-drömmar. Ibland hör jag Bilal ropa i sömnen: "Nu bombar de! Nu bombar de!" Och Muhammed blir sjuk i kroppen av oro när skjutandet sätter igång. Han är rädd för att israelerna ska komma och förstöra det här huset också, att det ska hända medan vi ligger i våra sängar och sover. Själv får jag inte många timmars sömn per natt. Men Muhammed vågar inte sova alls. Han är uppe och vakar hela natten. Från midnatt till tidig morgon. Beredd på att det värsta kan hända. ----- "Jag saknar vårt hus. Och jag saknar min klänning. Den var rosa med en liten hatt och väska. Jag hade bara använt den en gång. Jag tror inte jag kommer att få en så fin klänning en gång till." Reeham Taleb, 10 år. Vi sitter på terrassen utanför familjen Talebs tillfälliga bostad i Jenin. Huset ligger på en sluttning med utsikt över staden och dess flyktingläger. En försiktig vårsol värmer våra ansikten. Det är varmare på terrassen än inne i det kalla och fuktdrypande huset. "Ingen av oss trivs i det här huset", säger Fatma Taleb medan hon dukar upp små kaffekoppar på en grå plastpall och fortsätter: "Det är knappt jag vill kalla det för en bostad, för mig är det bara ett tak över huvudet". För två år sedan förlorade familjen sitt hem. 10-åriga Reeham leder mig bort till muren som omgärdar terrassen och pekar mot en punkt där sluttningen tar slut: "Därnere bodde jag!" Mellan huskroppar och träd skymtar jag Jenins "ground zero", eller som det heter på arabiska, muktat al sifr, det öppna såret som den israeliska invasionen lämnade kvar mitt i stadens flyktingläger. -Jag var bara åtta år men jag kommer ihåg allt som hände, säger Reeham. När pappa tyckte att skjutandet kom för nära vårt hus sa han till mig och mina fyra bröder att vi skulle hämta våra madrasser och gå lugnt nerför trappan, en och en, till min farbrors lägenhet på bottenvåningen. Tillsammans trängde de båda familjerna ihop sig i husets säkraste rum. Där satt fyra vuxna och 13 barn instängda i en vecka. Maten var knapp. Elen fungerade inte. Ingen i rummet vågade använda ficklampa eller tända ett stearinljus, för vid minsta ljussken i fönstren började soldaterna skjuta mot huset. Hela tiden hördes de skrämmande smällarna från kulor och granater som slog ner runt om i lägret. Ingen visste vad som verkligen hände utanför husets väggar. Det kunde man bara gissa sig till. -Jag och mina kusiner brukar alltid leka när vi träffas. Men de här dagarna gjorde vi ingenting, säger Reeham. Vi bara satt stilla på madrasserna och var jätterädda för att granaterna skulle träffa vårt hus. Mamma var också rädd. Hon läste Koranen hela tiden. Jag försökte trösta henne genom att säga att jag inte var rädd, bara för att hon inte skulle behöva oroa sig för mig också. På invasionens sjätte

dag träffades grannhuset av en missil och sprängdes i luften. Då vågade familjerna inte längre stanna kvar i huset utan smög iväg tidigt en morgon till en annan byggnad, som man trodde var en säkrare tillflykt. Men några dagar senare stormade militären alla husen i området och beordrade invånarna att bege sig till ett öppet fält i utkanten av lägret. - När vi kom ut till fältet såg jag soldaterna för första gången, säger Reeham. Där fanns massor med israeliska soldater, flera hundra, och alla bar kulsprutor på sig. Runt omkring oss stod också stridsvagnar uppställda. Vi förstod först inte vad som skulle hända. Men sen fick vi reda på att vi inte fick gå tillbaka till våra hus. Mamma hade glömt sin astmamedicin, men vi fick inte ens gå tillbaka för att hämta den. Det skulle dröja tretton dagar innan Reeham och hennes familj fick återvända till lägret. Då fanns inte deras hus kvar längre. Totalt hade den israeliska militären och dess bulldozrar lagt 140 byggnader i ruiner och åsamkat ytterligare 200 hus svåra skador. En fjärdedel av flyktinglägrets invånare, bortåt 4000 människor, hade blivit hemlösa genom invasionen. -Mamma och jag letade bland spillrorna efter våra saker, berättar Reeham. Vi grävde med våra händer bland betongbitarna, men vi hittade nästan ingenting. Det enda vi kunde rädda var några svartbrända matskedar, ett par kuddar och en madrass. Jag hittade min brors skolväska, men både den och böckerna var så trasiga att vi fick kasta bort den igen. -Men jag lyckades inte hitta en enda av mina egna saker, fortsätter Reeham. Jag letade länge efter min rosa klänning. Min faster hade haft med sig klänningen från Saudiarabien, till den hörde också en liten hatt och en väska. Jag hade bara använt den en gång. När jag hade den på mig kände jag mig så söt och vacker. Jag tyckte mycket om den. Jag tror aldrig att jag får en så fin klänning igen. -Det känns som jag inte har någonting kvar, säger Reeham. Alla mina bilder från när jag var liten är också borta. De kommer aldrig tillbaka. Jag saknar så många saker. Det händer ofta att jag dagdrömmer om vårt hus. Då är jag tillbaka i fönsterkarmen i sängkammaren. Jag tyckte om att sitta där, för då kunde jag titta på mamma när hon stod ute i gränden och pratade med grannkvinnorna. Reeham ger till en början ett intryck av att vara en blyg och lite ängslig flicka. Men det är en bild som förändras under samtalets gång. Efter ett tag inser jag att flickan mitt emot mig är mycket tuffare än sitt spröda yttre. När hon blir stor vill hon kunna hjälpa andra människor. Reeham vill bli lärare eller läkare, helst av allt läkare. -Jag har sett så många skadade på sjukhuset i Jenin, säger Reeham. Efter invasionen fick min storebror tag på en trampmina som exploderade rakt i ansiktet på honom. Jag blev rädd när jag såg hans ansikte, det var helt sönderbränt. Många barn har blivit skadade av trampminorna som soldaterna lämnade efter sig. Fatma Taleb skakar bedrövat på huvudet när hon hör dotterns framtidsplaner. Alla hennes barn, de fyra tonårssönerna och enda dottern Reeham, var duktiga i skolan före invasionen. Men de två senaste åren har betygen dalat ordentligt. -Reeham

har blivit orolig, rastlös och har svårt att koncentrera sig, berättar Fatma. Hon orkar inte sitta och läsa läxorna en längre stund i taget. Nuförtiden kan hon gå och lägga sig utan att vara färdig med alla läxorna, det skulle aldrig ha hänt förut. Naser Taleb, pappan i familjen, säger att relationen mellan föräldrar och barn inte längre är densamma sedan det palestinska upproret - intifadan - bröt ut för snart fyra år sedan. Något har gått förlorat i kontakten. Störst problem möter föräldrarna som har pojkar i tonåren. Tonåringarna bryr sig inte längre om vad vuxenvärlden säger, vägrar följa några regler. Själv känner sig Naser hjälplös som förälder, vet inte vad han ska göra åt situationen. -Jag har inte någon koll på mina pojkar längre, säger Naser. De sköter inte skolan. Försvinner ner till flyktinglägret om kvällen. Kommer aldrig hem i tid. Jag inser att något måste göras. Men samtidigt vill jag inte bli för hård mot dem heller, då är jag rädd att jag förlorar kontakten med dem helt. Och Reeham? frågar jag. Oroar sig Naser för dottern också? -Nej, Reeham är pappas flicka! säger Naser och kramar om sin dotter. Det ska nog gå bra för Reeham. Bara vi snart får komma till ro i vårt eget hus, börja leva som vanligt igen.

Kontaktpersoner

Rädda Barnens pressjour

Presskontakt

Tillgänglig för journalister mellan klockan 08.00 och 20.00.

press@rb.se

08-698 90 90

Anne Thorngren

Presskontakt

Pressekreterare

Svenska frågor

anne.thorngren@rb.se

0723-57 67 56

Åsa Runström Awad

Presskontakt

Pressekreterare

Internationella frågor

asa.runstrom.awad@rb.se

0733-55 34 33

Oskar Kollberg

Presskontakt

Pressekreterare

Internationella frågor

oskar.kollberg@rb.se

0733 55 34 15

Oscar Nelson

Presskontakt

Pressekreterare

Presskontakt till generalsekreterare Åsa Regnér

oscar.nelson@rb.se

072-454 54 85